

MAROSI RENÁTA

Samu nyomában

Pajkos szomorú

A kert közepén üldögélt, körülötte mindenhol virágzó orgonafák illatoztak. Nagy volt a csend, csak az orgonafán pihenő cinegék énekét lehetett hallani.

– Lám, a nap olyan szépen ragyog, s nekem semmihez sincs kedvem – gondolta magában Pajkos. – Régen minden más volt. Egy hónapja még vígan szaladgáltam, vakkantottam, amikor a szomszéd kutyák, elhaladva a kerítésem előtt, üdvözöltek. Vajon merre kóborol?

– Pajkos! Kérek, mosolyogj egy kicsit! Hiszen nem véletlenül hívnak Pajkosnak. Eddig mindig vidáman szaladgáltál és játszottál a kertben. Mindenben észrevetted a szépet, és mindig vidáman játszottál akkor is, ha valami rossz dolog ért. Most viszont már egy hónapja annak, hogy itt búslakodsz, és a csontod is ott áll a kuckód előtt rágatlanul egy egész napja – szállt oda mellé régi kis barátja, Pelyheske, a ház papagája.

– De nélküle nem ugyanaz. Unatkozom, Pelyheske – nézett szomorúan barátjára Pajkos. – Mondd csak, te sem hallottál azóta semmit róla?

– Nem, Pajkos. Hiszen tudod, milyen sokáig repkedtem mindhiába, éjjel-nappal, hogy ráleljek. – Pelyheske vigasztalóan megérintette szárnyával Pajkos buksiját.

– Ő volt a legjobb barátom. Nem tűnhetett el csak úgy, mindenféle üzenet nélkül – állította magabiztosan a kiskutya.

– Igen, tudom. Különleges barátság a tiétek – mondta Pelyheske.

Bizonyára azon gondolkodtok, ki lehet az a bizonyos legjobb barát, és miért olyan különleges az említett barátság. Nos, Pajkos legjobb barátja Samu. Samu pedig nem más, mint egy kiscica. Furcsa, nemde? Egy kutya-macska barátság. Mégis így volt! Pajkos és Samu egy nagy állatfesztiválon találkozott egymással. A fesztiválon egy híres állatot ünnepeltek, aki egykoron sok-sok állat életét megmentette. Hogy mi volt az ünnepelt állat neve, arra már pontosan nem emlékszem... Nem is állat volt, inkább egy csodalény, egy házi kobold. Talán Tolki volt a neve. Az ünnepi terem tömve volt mindenféle állattal, és Pajkos éppen Samu mellett talált helyet magának egy farönkön. Azonnal beszédbe elegyedtek és rájöttek, hogy annak ellenére, hogy egyikük kutya, a másikuk pedig macska, sok közös dolog van bennük. Például mindketten szerettek régi nagy történelmi állat-

okról olvasni, és még annál is szívesebben olvasták és hallgatták a különféle meséket. Telt-múlt az idő és egyik napról a másikra a legjobb barátok lettek. Mígnem egy napon Samu eltűnt. Pajkos hiába várta őt. Nem jött sem másnap, sem hetek múlva. A kiskutya nem értette, vajon mi történhetett: talán megbántotta valamivel? Vajon egy gonosz állatidomár karmai közé került? Esetleg a helyi cirkusz ejtette őt rabul?

– Ki kellene találni valamit... Érzem, hogy Samu bajban van, és szüksége van a segítségemre – tartott ki elhatározása mellett Pajkos.

– Mégis mit tehetnénk? Béreljünk fel valakit, hogy megtaláljuk, mint ahogyan azt az emberek csinálják? – kérdezte viccesen Pelyheske abban a reményben, hogy felvidítja barátját.

– Ez egy nagyszerű ötlet, Pelyheske! Egy magánnyomozó! Egy detektív kell nekünk! Hogy ez eddig miért nem jutott eszembe!? – kiáltott fel Pajkos.

– És mégis hol találunk egy olyan detek... izét. – kérdezte Pelyheske.

– Detektívet! – vakkantott fel újra a kutya. – Azt még nem tudom...

– Én tudom! – jelent meg Foltos, a bölcs szomszéd kutya. Nagy fehér, barna és fekete foltok borították bundáját, farkát pedig vidáman csóválta. – Persze nem lesz egyszerű feladat. Ha szimatom nem csal, éppen itt szállt meg a közelünkben egy pár napra a világ legjobb állatnyomozója, Omni felügyelő.

– Hol találjuk ezt az Omni nyomozót, Foltos? – csillant fel Pajkos szeme.

– Nem lesz könnyű megtalálni őt. A nyomozó csak azoknak az ügyét vállalja el, akik képesek felfedni rejtékelyét.

– És azt mégis hogyan csináljuk? – szólalt meg Pelyheske.

– Először ő fog minket megtalálni! A felügyelő nem véletlenül a legjobb a világon. Mindig kiszimatolja, hol van rá szükség. Egyelőre nincs más teendőd, Pajkos, minthogy lefekvés előtt erősen Samu barátodra gondold, és elismételd háromszor a következőt: „Felügyelőúr, kérek, segíts! Felügyelőúr, kérek, segíts! Felügyelőúr, kérek, segíts!” Minden egyes szavadnál ott legyen az eszed, és egy percre se kalandozzon el a figyelmed. Arra is figyelj oda, hogy egyedül légy, hogy senki ne zavarhasson meg.

– És ennyi elég lesz ahhoz, hogy Omni detektív tudomást szerezzen a gondunkról?

– Igen – válaszolta magabiztosan Foltos.

– Rendben van. Bízom benned – mondta Pajkos.

– Most mennem kell, Pajkos, a gazdám már hív. Csak nyugodj meg, és tedd, amit mondtam – tanácsolta Foltos.

– Köszönöm, Foltos!

Amint az est lassan leszállt, az orgonafa ágán pihenő egyik cinege arra lett figyelmes, hogy Pajkos elvonulva mormol és ismételget magában valamit.

Mindeközben egy másik állat lépkedett kecsesen a város mellett húzódó hatalmas erdőben. A fehér bundájú, kék szemű állat, akinek két elülső fehér mancsán olyan fekete foltok voltak, mintha azok ábrázolnának valamit, most tért vissza az egy hónapig tartó utazásából. Abban a reményben utazott el egy hónapja, hogy boldogabb élete legyen egyedül a messzi távolban, de nem így történt. Mivel a messzi távolban sem lelt boldogságra, visszatért régi városába. Visszagondolva arra, ami a távozása előtt történt vele, így elmélkedett magában:

– Jobb ez így mindenkinek! Igen! Sokkal jobb! Én egy kóbor állat vagyok, nem maradok sokáig egy helyen. Ezt ő is biztosan tudja. Jobb, hogy nem hagytam üzenetet akkor. Mit is írtam volna neki? „Kedves Pajkos! Én nem olyan vagyok, mint Te! Nem tudok más társaságában élni és sokáig egy helyben maradni. Macska vagyok. A macskák vándorol-

nak, egyik házról vagy vidékről a másikra. Üdvözlettel: Samu”. Ha ezt megírtam volna neki, úgysem értette volna meg. Inkább higgye azt, hogy elraboltak vagy valami rossz dolog történt velem, minthogy csalódjon bennem. Mivel ő kutya, én pedig macska vagyok, előbb-utóbb ügyis lettek volna olyan dolgok, amikben sohasem egyeztünk volna meg. Ő büszke, de én még büszkébb vagyok. Különben is... Pelyheske biztosan örül, hogy mivel én már nem vagyok, ő több időt tölthet Pajkossal.

Omni felügyelőt keresve

Másnap reggel Pajkos izgatottan és reménykedve ébredt fel. Mindent megtett, amit Foltos tanácsolt neki: lefekvés előtt csendben és egyedül a felügyelő segítségét kérte. Most egy jelre várt, s úgy tűnik, nem hiába, hiszen amint kilépett kuckójából, megpillantott egy hatalmas falevelet, amire fekete tintával írtak valamit. „Még szerencse, hogy anyukám megtanított a betűk ismeretére, így el tudom olvasni, ami a levélre van írva” – gondolta magában Pajkos. Ahogy a levél fölé ért, nem hitt a szemének. A következőket olvasta:

KEDVES PAJKOS!
AZ ESTE HALLOTTAM ÉS ÉREZTEM,
HOGY A SEGÍTSÉGEMET KÉRED.
AMENNYIBEN TE BIZONYULSZ ANNAK
AZ ÜGYES ÉS TALPRAESETT KUTYUSNAK,
AKI ELSŐKÉNT ELTALÁL HOZZÁM,
NAGYON SZÍVESEN ELVÁLLALOM AZ ÜGYEDET,
ÉS MEGKERESEM BARÁTODAT, SAMUT!
ÜDVÖZLETTEL: OMNI FELÜGYELŐ
UTÓIRAT: FORDÍTS MEG A LEVELET!

Pajkos úgy tett, ahogyan az írva volt. A levél másik oldalán újabb írást talált:

HA A KÖVETKEZŐ UTASÍTÁSOKAT
FIGYELMESEN KÖVETED,
ELJUTSZ HOZZÁM MÉG MA:
„Lépj ki a biztosból, légy merész,
s orrod tudja majd, merre mész.
Zöld, sárga és piros,
honnan tovalépní mindig tilos.
Ne balra menj, ne jobbra és ne előre,
ne is hátrafelé, ne is a legelőre.
Nincs ott fény, csak a sötétség,
s mégis onnan indul a reménység”.

Pajkos még sohasem olvasott ilyen hosszú verset, de mivel nem olyan kutya volt ő, hogy egykönnyen feladja, bátran és reménnyel telve feltekintett és elvakkantotta magát:
– Pelyheske! Foltos! Gyertek ide! Megérkezett az üzenet Omni felügyelőtől! Megírta, hogyan jutunk el hozzá!

Foltos, a szomszédkutya rögvest átugrott a kerítésen, ami a két házat választotta el egymástól, Pelyheske pedig fürgén odaröppent hozzá a kert cseresznyefájáról.

– Milyen üzenetet hagyott a felügyelő? – kérdezte kíváncsian Foltos.
– Igen! Mondd már, Pajkos! Kihullik az összes tollam az izgatottságtól – szólalt meg Pelyheske fel-alá repkedve.

Ekkor Pajkos orrával odatolta az orruk elé Omni felügyelő levelét. Mivel szerencsére Pelyheske és Foltos is ismerte a betűket, rögtön olvasni kezdték, és sorról-sorra próbálták megfejteni a rejtélyes levelet:

– Na, lássuk csak! – kezdte Pajkos reménnyel eltelve: „Lépj ki a biztosból, légy merész” – Életem legbiztosabb pontja ez a kuckó, ez a kert és ház itt, ahol gazdáim vigyáznak rám. Tehát bátornak kell lennem, és ki kell lépnem a ház kapuján.

– „s orrod tudja majd merre mész” – bizonyára a szimatod majd elárulja merre tovább. Köztudottan nagyon jó a szaglásunk! – folytatta Foltos.

– Nagyszerű! Akkor mire várunk még? Kövessük az első nyomot, aztán a többit megoldjuk út közben! – repkedett újra izgatottan Pelyheske.

– Igazad van, Pelyheske! Induljunk! – Pajkos ekkor pofijába vette a levelet, majd először kicsit bátortalanul, végül elszántan lépett ki a kapun.

– És most hogyan tovább? – kérdezte Pelyheske.

– Bízz a szimatodban, Pajkos – bátorította barátját Foltos. Pajkos ekkor nagyot szírpantott a levegőből, kis fülecskéi éberren kezdtek el figyelni, majd megszólalt:

– Erre! – barátai híuen követték Pajkost, aki a kapun kilépve balra tért el. Csak szimatolt és szimatolt. Lépkedett végig a járdán, a főút mentén, mígnem a hosszú utca végén, mely már a város széléhez tartozott, elértek egy magas karóhoz. Olyan furcsa karó volt ez, hogy nem tudták eldönteni, vajon tényleg egy karó áll előttük vagy egy karácsonyfa, hiszen különféle színekben világított.

– Milyen különös karácsonyfa! Gazdáim télen egészen más fát szoktak állítani – csodálkozott Pajkos.

– Ez nem karácsonyfa – mosolygott kedvesen Foltos –, hanem egy útjelzőlámpa.

– Igen! Amikor repkedni szoktam, én is látok a magasból ilyen útjelző... izéket. Milyen szép színben pompáznak! – helyeselt Pelyheske.

– Valóban? Nekem egyszínűnek tűnik – szólt Pajkos.

– Nekem is – bólogatott Foltos.

– Ez érdekes. Én látom, hogy ez az útjelzőlámpa három különböző színben világít. Zöld, sárga és piros – magyarázta Pelyheske.

– Várj csak, Pelyheske! Mit mondtál az előbb? Ismételd meg, milyen színeket mondtál! – kiáltott fel egyszerre Pajkos és Foltos.

– Zöld, sárga és piros! – válaszolta magabiztosan, fejét büszkén feltartva Pelyheske.

– Ez az! Ez lesz a következő nyom: „Zöld, sárga és piros, honnan tovalépní mindig tilos” – mondta Pajkos. – Igen – folytatta a másik kutyus –, hiszen a lámpa jelzi a gyalogosoknak és az autóknak, mikor szabad továbbhajtani és mikor nem.

– Igen erről én is hallottam – folytatta Pelyheske –, amikor piros a lámpa, akkor továbblépní, továbbhajtani mindig tilos az úttesten.

– Nézzük meg, hogyan szólnak a következő sorok. – Pajkos ekkor kiejtette pofijából a papírt, amire a versike volt írva, majd olvasni kezdte – „Ne balra menj, ne jobbra és ne előre, ne is hátrafelé, ne is a legelőre”.

– Én ezt nem értem – gondolkodott tovább Pajkos –, se balra, se jobbra, se előre, se hátra! És még az út túloldalán található legelőre sem!

– Biztosan van erre valami értelmes magyarázat – bátorította barátját a kutyusok felett repkedő Pelyheske.

– Olvasd tovább a többi sort, lehet, az majd segíteni fog – tanácsolta Foltos.

– Rendben van: „Nincs ott fény, csak a sötétség, s mégis onnan indul a reménység”.

– Tehát se nem jobbra, se nem balra, se előre, se hátra, se a legelőre, s nincs ott fény, csak sötétség – gondolkodott együtt a három jó barát.

– Várjatok csak! Látjátok ezt itt? – Pajkos a karó felé mutatott mancsával. – A három jelző fény alatt látható egy gomb! Talán ez segíthet!

– Igazad lehet, Pajkos, mert ez a gomb fekete, és a vers szerint „csak a sötétségben” találhatjuk meg Omni felügyelőt – helyeselt Pelyheske. – Rajta, akkor nyomja meg valamelyikötök a mancsával azt a gombot! Az én szárnyam nem erre van kitalálva – sürgette barátait Pelyheske.

Pajkos ekkor megnyomta a fekete gombot, és valami mozgást hallottak a járda alól. A zaj egyre hangosabb lett, mígnem azt vették észre, hogy a járda egy része lassan kettéválik előttük, s az így keletkező mélységbe egy hosszú csigalépcső vezet le.

– Azt a mindenit! Én ilyet még sosem láttam! – csodálkoztak egyszerre az állatok. Persze, hiszen – folytatta Foltos – se jobbra, se balra, se előre, se hátra nem szabadott mennünk, és az egyetlen irány, ami maradt, az nem más, mint a lefelé vezető út, hiszen fel az égbe mégsem tudunk menni, mivel közülünk csak Pelyheske tud repülni. Igen – folytatta izgatottan Pajkos –, és Omni felügyelő a mi igazi reménységünk arra, hogy megtaláljuk az én kedves Samu barátomat – mondta Pajkos.

Ekkor a két kutyus lassú és óvatos léptekkel elindult lefelé a lépcsőn, Pelyheske pedig még annál is óvatosabban repült utánuk.

Samu elalszik

Mivel Samu már második napja az erdőben vándorolt, elfáradt, és úgy gondolta, megérdemli, hogy egy tölgyfa árnyékában megpihenjen. Lassú és kecses léptekkel odabújt a fa tövéhez, és falatozni kezdett a körülötte található fűből és egyéb bogyókból. Samu egyszer csak azt vette észre, hogy egyre nehezebben tud ébren maradni, kék szemei egyre csak csukódtak, míg végül a közeli fák arra lettek figyelmesek, hogy egy kismacska békésen dorombol. Samu elaludt.

– Nocsak! Amikor ma felkeltem, nem gondoltam volna, hogy ilyen szerencsés napom lesz! – szólalt meg hirtelen egy cincogó állat.

– Zsebes, hagyd őt békén! Az imént aludt el – szólalt meg a Samunak árnyékot nyújtó tölgy.

– Ugyan, tölgyfa! Hiszen ismersz. Nincs mitől tartania – nevetett fel gúnyosan Zsebes.

Hogy miért hívták a kiségeret Zsebesnek? Ez az egér, igencsak eltérve az erdő többi lakójától, egy icike-picike nadrágot viselt, amit még egy szemetesben pillantott meg, amikor az erdőn túl járt. Ez az egér, bármit talált is egy ártatlan állatnál, azt azonnal nadrágzsebébe rakta.

– Igen. Ismerlek, és éppen ezért tudom, hogy nagyon is van mitől tartania ennek a szegény ártatlan teremtnesnek – válaszolt a tölgyfa.

– Mondd, Zsebes, nem szoktad rosszul érezni magad, amikor elveszed azt, ami nem a tiéd? Egyszer egy nagy kőtáblán olvastam, hogy ez nagyon rossz dolog! – szólalt meg Spuri, a kis mókus, aki éppen a tölgyfán falatozott.

– Ugyan már! Engem ezzel nem hattok meg – ekkor Zsebes fürge, de mégis óvatos léptekkel odaafutott közelebből szemügyre venni új áldozatát. Eközben Samu mindvégig aludt. – Aha! Megvan! – ekkor Zsebes észrevette, hogy Samu nyakában lóg egy szép nyakörv.

Amikor az erdő lakói észlelték, mire készül Zsebes, a fák mozgatni kezdték ágait, hogy zajt csapjanak, a mókus pedig körbe-körbefutkározott Samu előtt, azt kiabálva, hogy „Ébresztől”, de Samu mindebből semmit sem vett észre. Eközben Zsebes egy nagyon ügyes mozdulattal, hiszen nem először csinált ilyet, levette Samuról a nyakörvet, majd elfutott.

Samu csak másnap reggel ébredt fel, és rögtön észrevette, hogy nyakörve nincs a nyakában. Erre ő azonnal megkérdezte a tölgyfát, hogy mi történt azalatt, amíg ő aludt. A tölgy szomorúan mesélte el, hogyan próbálták meg felébreszteni Samut mindhiába, s hogy mivel nem ébredt fel a zajra, a tolvaj Zsebesnek sikerült őt kirabolnia.

– Nagyon sajnálom az elvesztett nyakörvet, mert egykori kedves gazdámól kaptam. Tudjátok, én nem voltam mindig szabadon élő macska. Volt egy gazdám és egy szép kertem, amiben kedvemre szaladgálhattam – Samu tekintete ekkor hirtelen megváltozott, merengve nézett a távolba, mintha próbálná visszaidézni azokat a bizonyos szép napokat. Kicsit még könnyes is lett a szeme. – Azonban ez csak egy nyakörv. Egyszer egy bölcs bagolytól azt tanultam, hogy a tárgyakhoz nem szabad ragaszkodnunk. Az emlékek és azok, akikhez ezek a tárgyak kötnek minket, sokkal fontosabbak. – A tölgyfa helyeslően bólogatott lombjaival, Spuri pedig csak ámult és bámult Samu bölcs szavait hallva.

– Valamit azonban még mindig nem értek – szólalt meg az izgága mókus.

– Mi lenne az? – kérdezte Samu.

– Spuri! A nevem Spuri. Azért hívnak így, mert nagyon fürge vagyok.

– Rendben, tehát mi az, ami nem értesz, Spuri?

– Hogyan lehet az, hogy nem ébredtél fel? A tölgyfa hatalmasokat lengetett ágaival, levelei csak úgy susogtak a füleidnél, én pedig körbe-körbe futkároztam azt kiabálva, hogy ébredj fel – mesélte a mókus.

– Ezt én sem értem – szólalt meg bizonytalanul Samu –, és nem szeretem, ha nem értek valamit.

– Én tudom, mi történt – szólalt meg egy hatalmas kalapú gomba, aki eddig csendben figyelte az eseményeket. – Amikor Samu megpihent az öreg tölgy árnyékában és falatozni kezdett, egy ártalmas növényt is elfogyasztott. A neve Szunnyadó: kékes-lila virága van, és mély álomba zuhansz, ha megeszed.

– De ha mindezt tudtad, miért nem állítottál meg? – kérdezte Samu.

– A legjobb a saját hibáidból tanulni. Sajnos sokszor nagy árat kell fizetni érte. De most már egy egész életre megjegyezted, hogy ebből a növényből nem szabad enni. A másik fontos dolog pedig az, hogy minden okkal történik. – A gomba lassan és megfontoltan beszélt.

– Az mit jelent, kedves Gomba úr? – kérdezte kíváncsian Samu.

– Azt mondtad az előbb, hogy nem szereted, ha nem értesz valamit. Sajnos sokszor előfordul, hogy történnek velünk rossz dolgok, és nem értjük, miért. Viszont előbb-utóbb mindig kiderül, hogy annak a bizonyos szomorú történésnek is megvolt a maga értelme. Csak türelemmel kell várni, és meglátod, hogy a rossz dolgok is vezethetnek boldog pillanatokhoz – magyarázta a gomba.

– Tehát az, hogy Zsebes ellopta a nyakövedet, még vezethet valami jó dologhoz is, csak ki kell várnom? Nehezen tudom én ezt elhinni – kételkedett Samu.

– Pedig így van. – Amikor Samu mélyen beletekintett a gomba szemébe, hirtelen ő maga sem tudta megmagyarázni, miért, de megnyugodott, és érezte, hogy a kedves és bölcs idegen igazat szólta. Ezután csak annyit mondott: „köszönöm”.

– És most hogyan tovább? – érdeklődött Spuri.

– Ha ne zavarlak titeket, szeretnék egy időre veletek maradni, azután majd meglátom – kérte őket bártortalanul Samu.

– Ennek semmi akadálya. Addig hűsölsz itt az árnyékomban, ameddig csak kedved tartja – válaszolt a tölgy, miközben ágaival megsimogatta Samu fejét.

– De jó! De jó! Van egy új barátunk! – örvendezett Spuri, körbe-körbe futkározva.

– Köszönöm! Nagyon kedvesek vagytok! Nem is tudom, hogyan fogom ezt nektek meghálálni – mondta Samu.

– Sehogy sem, kedves... Tényleg, még be sem mutatkoztál...

– Elnézést kérek. A nevem Samu.

– Tehát, ahogy mondtam, sehogy sem, kedves Samu – szólt kedvesen a tölgy. – Nem azért segítünk a másoknak, hogy cserébe visszavárjunk valamit. Nem azért teszünk valakinek valami jót, mert azt vissza szeretnénk kapni, hanem mert jót tenni jó érzés.

Samu nem is tudta, mit mondjon, annyira meghatódott, így csupán, hogy tiszteletét kifejezze, meghajtott a fejét, majd, mivel eközben rájuk esteledett, lepihent a tölgyfa alatt. Samu azonban nem tudott elaludni. A hold már fényét árasztotta az erdőre, amikor Samunak még mindig csak az járt a fejében, amit tett. Elhagyta legjobb barátját. Az egyetlen személyt, aki úgy szerette őt, ahogyan van. Hiányzott neki Pajkos (még Pelyheske is, pedig vele gyakran veszekedett), és közben rájött arra, hogy talán egyedül mégsem olyan jó. Eszébe jutott, milyen jól érezte magát Pajkossal, és rosszul érezte magát, amiért csak úgy szó nélkül elhagyta barátját. Arra is kezdett rájönni, hogy lehet, ő nem olyan macska, mint a többi. Lehet, hogy neki szüksége van egy barátira, vagy akár többre is. „Mi lenne, ha bocsánatot kérnék Pajkostól és visszamennék hozzá? Ugyan... mit képzelsz Samu... csúnya dolgot tettél. Pajkos ezt sose bocsánatá meg neked” – Samu ezekkel a gondolatokkal hajtotta álomra fejét, és aludt másnap reggelig.

Omni felügyelő

– Hahó! – kiáltott bátortalanul Pajkos, miközben lefelé haladtak a lépcsőn.

– Pelyheske, kérlek, repülj előre, és lesd meg, mi vár ránk az alagút végén. Sötét van, mi alig látunk valamit. Csak ez az egy-két fáklya világít. Vajon ki tehetta őket ide? – mondta Foltos. „Bezzeg, ha Samu itt lenne! Ő nagyon jól lát a sötétben” – gondolta eközben magában Pajkos.

– Hogy ééén? Repüljek előre? Mi van, ha egy rettenetes szörny él az alagút végén, és éppen papagájhúsra vágyik? Én ugyan nem megyek – tiltakozott Pelyheske.

– Ugyan, Pelyheske! Ne beszélj butaságokat, és ne légy olyan, mint az a gyáva nyuszi a kertszomszédunkban, aki még a saját füleitől is megijed néha – szólt Pajkos.

– Akkor majd megyek én! – szólalt meg Foltos. Foltos ekkor óvatosan előrelépett, hogy a félhomályban felderítse az utat barátai számára. Ekkor hirtelen megszólalt valaki:

– Ne féljete! Jó helyen jártok. Nem vagyok papagájevő szörny, Pelyheske, nem kell aggódnod!

– Persze, egy papagájevő szörny is éppen ezt mondaná – súgta barátainak a makacs Pelyheske, de azért ő is előrébb reppent.

– Csak kövessétek a hangomat, amíg az alagút végére nem értek – folytatta az idegen. Ekkor Pajkos, Foltos és Pelyheske óvatosan lépkedtek a hangot követve egészen az alagút végéig, ahol egy szobába lépve megpillantották a hang tulajdonosát.

– Legyetek üdvözölve titkos hajlékomban! – szólalt meg Omni felügyelő. Örülök, hogy idetalálatok ilyen hamar, és hogy segíthetek nektek megtalálni Samu barátotokat.

Az állatok óvatosan beléptek a hatalmas odúba, melynek közepét egy hatalmas fairóaszta díszítette, és az asztalon lévő kis lámpa fénye világította meg. A rejtekhelyet még

Omni felügyelő ágya tette otthonossá, ami egy vékony piros takaróval volt lefedve. Az ágy mellett egy magas, virágos mintázatú váza állt, amelyet még egykoron születésnapjára kapott kedves gyerekkori barátjától, Lassútól, a lajhártól. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a lajhár olyan lassan ért oda Omni felügyelőhöz az ajándékkal, hogy a felügyelő nem a 10., hanem csak a 11. születésnapjára kapta meg azt.

– Felügyelő úr! Honnan tudtad, hogy mi vagyunk azok a sötét alagútban? És honnan tudtad, hogy keresünk téged? – kérdezte rögtön a lényegre térve a kíváncsi Pajkos.

– Én úgy születtem, hogy mindenhol ott vannak a gondolataim egyszerre. Így lehet az, hogy mindig mindenről tudomást szerzek. Mikor rájöttem erre a képességre, úgy döntöttem, elmegyek nyomozónak, hogy felhasználhassam az adottságomat. Hiszen ha valamilyen képességgel születünk, azt fel kell használnunk az életünk folyamán. Van, aki szépen énekel, van, aki fürgén fut, van, aki nagyon bátor, van, aki szeret tanítani valamit másoknak, én képes vagyok a gondolataimmal több helyen is lenni egyszerre.

– Akkor azt is tudod, merre jár most Samu? – kérdezte Foltos.

– Ez nem ilyen egyszerű. Emlékeztek, én hogyan akadtam a nyomotokra? – kérdezte Omni felügyelő.

– Előző nap estéjén háromszor el kellett mondanom, hogy „Felügyelőúr, kérlek, segíts!”

– Így van. Ahhoz, hogy valakit megtaláljak, és rá gondoljak, bárhol is van a világban, a másoknak is akarnia kell azt – mondta Omni felügyelő.

– Akkor ez sosem fog sikerülni. Samu sose fogja magától a segítségedet kérni. Hiszen nem is tudja, hogy létezel – mondta szomorúan Pajkos.

– Biztosan van erre is megoldás, hiszen másképp Omni felügyelő nem ajánlotta volna fel a segítségét. Igaz, Omni felügyelő? – kérdezte izgatottan Pelyheske.

– Így van, Pelyheske. Az is segít, ha olyanok jönnek a közelembbe, akik nagyon szeretik az elveszett illetőt, és erősen gondolnak rá.

– Akkor nem kell mást csinálnunk, csupán rá gondolni? – kérdezte Foltos.

– Ez sem olyan egyszerű, mint hinnétek. Nem szabad ugyanis semmi másra gondolni, csakis Samura. Teljes csendben kell lennetek, segít, ha behunyjátok a szemeteket. Mindezt pedig egyszerre kell tennetek. Ha már egy valakinek közületek elkalandozik a gondolata, az egészzet újra kell kezdenetek – magyarázta Omni felügyelő.

– Akkor kezdjük is el. Ne tétlenkedjünk. Minél hamarabb meg kell találnunk Samut. Lehet, nagy bajban van. – türelmetlenkedett Pajkos.

– Csak nyugalom és türelem Pajkos. Most helyezkedjete el kényelmesen – Pajkos és Foltos lefeküdtek, és mancsukra helyezték fejüket, mintha aludni készülnének, Pelyheske pedig, aki mindedig fel-alá repkedett, leszállt a vázára. – Most pedig csukjátok be a szemeteket, majd csendesedjete el, és gondoljatok nagyon erősen Samura, de semmi és senki másra. Abban a pillanatban, amikor sikerül egyszerre csakis kizárólag Samura gondolni, megtalálom őt a gondolataimmal.

Az állatok becsukták a szemüket, elcsendesedtek, és elkezdtek Samura gondolni. Vagyis inkább akartak volna: Pelyheske gondolataiban boldogan repkedett a magasban, Foltos egy szép csontot látott maga előtt, ahogyan éppen azt rágcsálja, Pajkos először arra gondolt, ahogyan Samuval kergetőzik, de aztán nagyon hamar az ő gondolatai is a csontokra terelődtek. Eltelt jó pár perc, talán óra is, mire sikerült nekik egyszerre csakis kizárólag Samura gondolni. Ekkor Omni felügyelő felkiáltott:

– Megvan! Már tudom, hol van Samu. Egy-két napi járásra van innen, a városszéli erdőben. Mivel azonban az egyszerre gondolkodás nagyon rövid ideig tartott, nem tudom nektek megmondani, pontosabban merre található.

– Omni felügyelő, ez így is hatalmas segítség! Most már tudjuk, merre induljunk – szolt Foltos.

– Akkor keljünk is útra – ugrott fel örömeiben Pajkos. – Ugye indulhatunk, Omni felügyelő?

– Igen, persze – mosolygott a felügyelő.

Ekkor az állatok kísérték az odúból, át a sötét alagúton, ahol szintén a felügyelő hangja vezette őket, egészen a lépcsőig. Felmásztak a lépcsőn, majd elindultak a legelőn keresztül az erdő irányába.

Samu előkerül

Már egy napja az erdőben barangoltak, amikor Pelyheske elszégyellve magát így szolt:

– Omni felügyelő...őőő... kérek, ne haragudj, amiért papagájevő szörnynek neveztelek.

– Semmi gond, Pelyheske, tudom, hogy először mindenki fél az ismeretlentől. Csak elővigyázatos voltál – mosolygott kedvesen Omni felügyelő.

– Hallottátok?! Elővigyázatos vagyok, nem pedig gyáva, mint a szomszéd nyuszi! – kiáltotta büszkén és boldogan Pelyheske barátainak, akik előtte sétáltak.

Pajkos ekkor hirtelen megállt, de nem azért, amit Pelyheske mondott, hanem mert ott találták magukat Zsebessel, a rabló egérrel szemben. Mivel a kutyák nem ismerték az egeret, kedvesen köszöntötték:

– Szia! Az én nevem Foltos! Ez pedig itt a barátom, Pajkos. Ő pedig itt Omni felügyelő.

– Az én nevem Zsebes, de mondjátok... mégis minek nektek felügyelő?

– Tudod – válaszolt Pelyheske –, Omni felügyelő segít nekünk megtalálni egy barátunkat, akinek nyoma veszett. De... mondd, mi csillog ott a zsebedben? – mutatott szárnyával Zsebes zsebére.

– Ő... mire gondolsz? – Zsebes hirtelen hebegni-habogni kezdett. Zavarba jött a hirtelen kérdezősködéstől. Rögtön elkezdett a zsebébe nyúlkálni, hogy beljebb csúsztassa az onnan kilógó nyakörvet, amit Samutól lopott el. Ehelyett azonban kiesett, majd a földre pottyant a nyakörv. Ezt meglátva Pajkos felkiáltott:

– Ez Samu nyakörve! Hol találtad ezt, Zsebes? Samu adta neked, vagy itt találtad valahol az erdőben?

De Zsebes ahelyett, hogy válaszolt volna, és elárulta volna az igazat, elmenekült. Pajkos, Foltos és Pelyheske nem értették, mi történik. Hiába kiabáltak Zsebes után, nem jött vissza. Csak Omni felügyelő nézett sejtelmesen, mintha ő értette volna, mi történt.

– Ne aggódjatok – szolt Omni felügyelő –, ez már azt jelenti, hogy a közelben járunk. Samu már nem lehet túl messze. Menjünk tovább. Lehetséges, hogy összefutunk itt valakivel, aki találkozott Samuval.

– Igazad van, felügyelő úr! Ne is késlekedjünk tovább! – kiáltott fel Pajkos.

Az állatok és Omni felügyelő az erdőben sétáltak már vagy egy órája, amikor valaki megszólalt:

– Ti nem idevalósiak vagytok! Mit kerestek errefelé?

Az állatok és Omni felügyelő körbenéztek, de sem a fűben, sem a levegőben nem láttak senkit. Végül Pajkos szólalt meg:

– Valóban nem itt élünk. Az én nevem Pajkos. Ők itt a barátiam, Foltos és Pelyheske. Ő pedig itt Omni felügyelő. A városból érkeztünk, hogy megtaláljuk barátunkat, Samut! De mégis, hol vagy és ki vagy te?

– Az én nevem Spuri. Kukkantsatok a fűzfára! – szólt a kismókus.

Ekkor az állatok és a felügyelő felnéztek az előttük magasodó fűzfára, és észrevették, hogy az egyik faágon egy kis mókus falatozgat éppen.

– És milyen állat Samu? – kérdezte Spuri.

– Samu egy macska. Az én legkedvesebb barátom – válaszolt Pajkos. – Fehér a bundája, kék szemű, és két elülső mancsán kis fekete foltok vannak, amik úgy néznek ki, mintha ábrázolnának valamit.

– Ó! Akkor én ismerem a ti barátotokat! Pár napja él itt az erdőben. A kedves öreg tölgy nyújt neki hajlékot. Ha szeretnétek, én odavezetlek titeket – ajánlotta fel segítségét Spuri.

– Nagyon szeretnénk! – szólaltak meg az állatok. Igazad volt, Omni felügyelő! – folytatta Pelyheske. – Mégis csak találkoztunk olyannal, aki segíthet nekünk. De... felügyelő úr! Merre vagy?

Az állatok körülnéztek, de Omni felügyelőt már sehol sem találták.

– De mégis hová tűnt? Az előbb még itt volt... – gondolkodott tovább Pelyheske.

– Én azt hallottam – magyarázta Foltos –, hogy Omni felügyelő csak addig marad, ameddig szükség van rá. Mivel már nagyon közel vagyunk Samuhoz, nincs már rá szükségünk.

– Akkor velem jöttök? – kérdezte a mókus.

– Persze, menjünk! – kiáltották az állatok.

– Tudjátok... azért sajnálom, hogy el sem tudtunk búcsúzni Omni felügyelőtől – szólalt meg Pelyheske.

– Valóban – folytatta Pajkos –, meg sem tudtam neki köszönni, hogy segített nekünk.

– Ne aggódjatok! – vigasztalta barátait Foltos. – Omni felügyelő így is tudja, hogy hálásak vagyunk, és nem azért segít, mert hálát vár érte. Ez a dolga, és szívesen teszi azt.

Miközben erről beszélgettek, a mókus előttük haladt és mutatta a tölgyhöz vezető utat. Pár óra múlva elérkeztek az erdő egy sötétebb részéhez, ahol hatalmas tölgyfák magasodtak.

– Az ott ő! Samu! – kiáltott fel Pajkos. – Ő pihen ott a tölgyfa árnyékában.

Samu békésen dorombolt, amikor a kiáltást meghallva először csak a fülét hegyezte, majd felugrott, s ekkor meglátta Pelyheskét, Foltost és persze ott volt ő, a legkedvesebb barátja, Pajkos is. Először lassan közeledtek egymás felé, majd sokáig csak álltak egymással szemben, arra várva, ki szólal meg először. Végül Vigyor szólalt meg elsőként:

– Szia, Samu! Nagyon örülök, hogy épségben rád találtunk.

– Szia, Pajkos! Én is örülök, hogy újra láthatlak... és tudom, tartozom neked egy bocsánatkéréssel.

– Kérlek Samu, áruld el nekünk, miért mentél el, csak úgy szó nélkül – kérdezte Pajkos.

– Tudod, Pajkos... először azért mentem el, mert úgy gondoltam, ez a helyes, mert nekem mindig mindenki azt mondta, hogy a macskák magányos állatok, nincs barátjuk, hiszen mindig úton vannak, sosem töltenek el sok időt ugyanott. Úgy éreztem, nem tartozom hozzátok, és magamat is meggyőztem arról, hogy így a legjobb mindenkinek. Azért hagytalak ott titeket szó nélkül, mert úgy gondoltam, úgysem értenétek ezt meg. Viszont ahogy teltek-múltak a napok – folytatta Samu – sokat gondolkodtam itt a fa árnyékában, és hirtelen világos lett minden: rájöttem, hogy én nem olyan vagyok, mint a többi macska: nekem szükségem van a társaságra, a barátaimra. Ám amikor erre rájöttem, már nem mertem visszatérni hozzátok. Félttem, hogy mérgesek vagytok rám.

– De hiszen én egy percig sem haragudtam rád, Samu, és Pelykeske és Foltos sem. Igaz? – a két állat bólogatott. – Természetesen, őszintén megbocsátok kedves barátom –

folytatta Pajkos –, hiszen szeretlek, és mindig szeretnék segíteni neked, ha valami nyomja a szívedet. Viszont ezt csak úgy tudom megtenni, ha azonnal őszintén elmondod, mi bánt. Azzal, hogy elmenekülsz azok elől, akikre igazán számíthatnál, a gond nem oldódik meg.

– Igen, ezt már én is nagyon jól tudom, Pajkos – hajtotta le fejét bűnbánóan Samu.

Ezután Pajkos, Foltos és Pelyheske megköszönték Spuri segítségét. Samu is kifejezte háláját, amiért a tölgyfa hajlékot adott neki, és a mókusnak is, amiért az segítette barátait. Ezután a négy barát elhagyta az erdőt, és hazafelé sétálva elmesélték egymásnak kalandos útjukat. Pajkosék azt, hogyan jutottak el Omni felügyelőhöz, és hogyan segítette őket, és hogyan futottak össze Zsebessel, akinél felfedezték a nyakörvet. Samu pedig arról mesélt, hogy miután Zsebes elrabolta a nyakörvét, az öreg tölgynél és az erdő lakóinál talált menedéket. Samu egyúttal azt is megértette, hogy az, hogy Zsebes ellopta a nyakörvet, a javára vált, hiszen barátai így bizonyosodtak meg arról, hogy jó helyen járnak, egyre közelebb érve Samuhoz.

Miután hazatértek, Samu megfogadta, hogy ha legközelebb valami bántja, azt elmondja Pajkosnak, nem pedig elmenekül tőle vagy ellöki magától. Pajkos pedig megígérte, hogy barátja mindig számíthat rá. Közben azt is megtudták, hogy Zsebést elkapták egy lopása során, és a helyi erdőbíróság száműzte őt az erdőből. Így éltek boldogan sok-sok éven át. Miután pedig Pajkos és Samu is családot alapított, kölykeik, Mosoly és Csíkos is a legjobb barátokká váltak, s gyakran ábrándoztak olyan csodás kalandokról, melyeket szüleik éltek át Omni felügyelővel és az erdő lakóival.

Cím nélkül, tájbeavatkozás, Ópusztaszer, 2017

